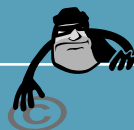

El
Maquinista

Aquesta obra ha obtingut el III Premi de Narrativa Infantil Enric Lluch Ciutat d'Algemesí.

El jurat l'han format Enric Lluch, Francesc Gisbert, Marta Trenzano, Pere Blanco i Ricard Peris.

© Paula Ferrer i Molina
© Dibuixos: Julio Antonio Blasco
Correcció: Lúcia Casanova
© Andana Llibres SL
Carrer València, 56 - 46680 Algemesí
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

Imprés per Kolor Litógrafos

1a edició: Setembre, 2020

ISBN: 978-84-17497-77-4

Dipòsit legal: V-1063-2020

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra podeu adreçar-vos al CEDRO (www.conlicencia.com; 917 02 19 70 / 932 72 04 47). Tots els drets reservats.

Joana Cordons i la Colla Perduda

Paula Ferrer i Molina
dibuixos de Julio Antonio Blasco

L'illa Perduda

Marc va acabar de llegir l'última pàgina i va tancar el llibre. Sabia que havia d'apagar el llum de l'habitació i adormir-se, però no tenia son. Al llit de dalt, la seua germana Júlia ja feia estona que havia deixat de llegir, però, per com la sentia moure's, intuïa que encara estava desperta.

–Júlia, estàs dormint? –va xiuxiuejar.

–No, no puc dormir –va esbufegar la xiqueta–. Què et passa?

–Vull anar de viatge a l'illa Perduda. Hauríem d'arribar-hi amb vaixell, com quan vam anar a Mallorca l'estiu passat.

–Però, què dius? –es va sorprendre Júlia–. Si l'illa Perduda no existeix!

–Sí que existeix! –a Marc li costava continuar parlant en veu baixa–. Al llibre existeix!

L'illa Perduda era el llibre que el xiquet acabava de llegir. La seua germana, un poc més gran que ell, l'havia llegit un parell d'anys abans i li l'havia recomanat. Als dos els havia captivat la història. Tractava d'una illa que no apareixia en cap mapa i per això tenia aquell nom: l'illa Perduda. Allí vivien uns xiquets molt entremaliats que es feien dir la Colla Perduda. Els seus membres tenien noms molt graciosos i eren molt divertits: Joana Cordons, Lluc Tirants, Queta Bicicleta i Pep Pantalons. Tots junts s'ho passaven molt bé recorrent l'illa amb el tren circular que li pegava la volta, explorant la cova d'Arena que hi havia a les dunes de la platja i passant algunes nits al far de l'escullera, que il·luminava el mar amb ràfegues de llum multicolor durant les nits de lluna plena. A més, tenien uns quants secrets que cap altre habitant de l'illa coneixia. El millor i el més important de tots era la supervelocitat que la bicicleta de Queta podia assolir quan tots quatre hi pujaven.

Així que Marc tenia raó: l'illa Perduda existia al llibre i s'hi havia d'arribar amb vaixell. O, potser, si les seues bici-

cletes tingueren supervelocitat, com la de Queta, també podrien provar d'anar-hi. Però ni els vaixells del port organitzaven viatges a l'illa Perduda, ni les seues bicicletes tenien supervelocitat. Pegant-li voltes a aquesta idea, Júlia va decidir fer-li cas al seu germà menut. Va baixar les escales de la llitera i, amb una ventada, el va destapar.

–Fora del llit! –el va animar–. Ens en anem a l'illa Perduda!

El xiquet, il·lusionat, es va alçar ràpidament i va observar la seua germana, que buscava alguna cosa al calaix de l'escriptori.

–Ja tinc tot el que necessitem! –va exclamar Júlia, al cap d'uns segons.

Marc, bocabadat, no entenia res. Damunt de l'escriptori, Júlia li mostrava dos fulls de paper en blanc, un llapis, una caixa de colors de fusta i unes tisores.

–Per què necessitem tot açò? –El menut ho mirava tot amb uns ulls com unes taronges–. No hauríem de fer les maletes?

–No, no en necessitem, de maletes. L'illa no està enmig del mar, sinó dins del llibre, així que hi anirem amb un vaixell de paper!

–Però un vaixell de paper no arribarà mai a l'illa, es banyarà tot i es desfarà!

Júlia somreia, emocionada, i Marc tenia ganes de plorar. Què li passava a la seua germana? S'havia tornat boja de sobte? On pretenia que anaren amb un vaixell de paper?

–Ara t'ho explique –va dir la xiqueta, amb paciència–. Amb aquest full, jo faré un vaixell de paper. Mentrestant, en aquest altre, tu ens dibuixaràs i ens pintaràs, a tu i a mi. Després, jo ens retallaré i ens posaré dins del vaixell. Quan ja ho tinguem tot enllestit, ho clavarem dins del llibre i el tancarem. Així, podrem navegar per les pàgines fins a l'illa!

–I tu creus que això funcionarà? –Sí, definitivament, la seua germana estava com un llum!–. Jo pense que seria millor fer les maletes, anar al port i pujar en un vaixell de veritat.

–Acabes de llegir-te el llibre i ja no recordes que l'illa Perduda no ix en cap mapa? –Júlia enraonava, entusiasmada–. En quin vaixell pujaríem? I què li diríem al capità: «Perdone, volem anar a l'illa Perduda, que no sabem on està, però existeix en un llibre»? No veus que ningú ens faria cas?

Marc va arronsar els muscles. Júlia tenia raó, però encara no veia prou clar allò de dibuixar-se, ficar-se dins d'un vaixell de paper i amagar-se entre les pàgines d'un llibre.

–Si ho fem com tu dius, arribarem a l'illa? –va demanar, dubtós i no prou convençut.

–És clar que sí!

–I podré conèixer Joana Cordons? –El xiquet anava il·lusionant-se.

–Joana Cordons, Pep Pantalons i tots els de la colla –Júlia li va picar l'ullet–. Vinga, comencem?

Marc va tornar a arronsar els muscles. Tampoc passava res per provar-ho i, a més, a ell li agradava molt dibuixar. Va agafar el llapis i el full i es va concentrar en la seua tasca. S'havia de dibuixar molt ben plantat per agradar-li a Joana Cordons, la seua heroïna. Va començar per la cara: els cabells castanys i curts, els ulls marrons i la boca amb un gran somriure. Amb el cos, prim i fort, va tindre més problemes: quina roba es dibuixava? La camiseta de dinosaures era la seua preferida, però sa mare sempre li posava la camisa blava quan volia que anara més arreglat. Què li agradaria més a Joana Cordons? Finalment, es va decidir per la samarreta de dinosaures, que era més divertida. També va pensar que, per a l'aventura marítima, seria interessant tindre una ullera de llarga vista, com la que feien servir els pirates, així que se'n va dibuixar una en la mà esquerra, ja que ell era esquerrà. Per a dibuixar la seua germana, no es

va calfar tant el cap: cabells negres i arrissats, ulls verds i una samarreta qualsevol (això sí, groga, que era el seu color favorit).

Per la seua banda, Júlia s'esforçava tant com podia amb el treball de papiroflèxia. Va haver de gastar dos fulls per aconseguir que li eixira un vaixell apanyat!

–Ja he acabat! –Marc va mostrar a la xiqueta la seua obra–. Ens retalles?

–Estan molt bé, però jo soc més alta que tu i m'has dibuixat més baixeta! –es va queixar Júlia.

–Ho he fet sense voler! –va ploriquejar Marc–. Ho torne a fer?

–No, no passa res, em retallaré les cames una mica més llargues i llest! –es va conformar la germana–. Dona'm el dibuix i les tisores.

Júlia va començar a retallar i, en acabar, va col·locar les dues figures a l'interior del vaixell.

–No les hauríem d'apegar al vaixell amb cola, perquè no caiguen? –va suggerir el menut.

–No, home! Què vols, que no puguem baixar del vaixell quan arribem a l'illa? –va riure Júlia–. Ni pensar-ho!

Marc també va riure. Va agafar el llibre, que encara estava damunt del seu llit, i va començar a fullejar-lo.

–En quina pàgina deixem el vaixell?

–No ho sé –Júlia no hi havia pensat–. On comença el primer capítol! –va resoldre–. Així podrem començar amb l'aventura directament. Si el deixem just baix de la coberta, potser no anirem més enllà de l'editorial i el nom de l'escriptora, no?

A Marc li va paréixer bé, així que va obrir el llibre per la pàgina número set, allà on s'iniciava el primer capítol. Cerimoniosament, Júlia hi va deixar amb delicadesa el vaixell amb les seues figuretes i va tancar el llibre, que es va quedar a terra, enmig dels dos xiquets, que se'l miraven sense saber molt bé què esperar.

–I ara, què fem? –Finalment, Marc va fer la temible pregunta.

–No ho sé, però ja deu ser molt tard i tinc son –Júlia va començar a pujar per l'escala de la llitera–. Anem a dormir.

–A dormir? –va remugar el xiquet–. I tot el que hem fet, què? No serveix de res?

Però Júlia ja no l'escoltava. Marc es va quedar plantat, amb cara de babau, enmig de l'habitació, amb el llibre als peus. Ja s'ho havia ensumat ell, que aquella idea de la germana era una bogeria i un destrellat! Va agafar el llibre i, sense traure el vaixell de l'interior, el va col·locar amb cura a la prestatgeria. Després, ple

de decepció, es va ficar dins del llit i va tancar el llum. Lògicament, li va costar adormir-se. Per què sempre es deixava embolicar per les fantasies de la germana? Com aquella vegada, que la va haver d'ajudar a tallar els cabells a una nina, perquè ella pensava que li tornarien a créixer! No havia d'haver-li contat el seu desig de viatjar a l'illa Perduda. Hauria d'haver esperat que s'adormira per anar-se'n al port i pujar en un vaixell de veritat! Per què no ho feia ara? La seua germana ja s'havia adormit, no en tenia cap dubte. Si marxava ara, potser trobaria un vaixell que navegara tota la nit i arribara de matí a l'illa Perduda. Així, demà mateix podria conèixer Joana Cordons! Sí, s'alçaria sense fer soroll per no despertar ni la seua germana ni els seus pares i, au, cap al port! Si es feia la maleta, faria massa soroll? Segurament, sí. Seria millor anar-se'n sense maleta i, si calia, Lluc Tirants o Pep Pantalons ja li deixarien roba, encara que preferiria no haver de portar els pantalons subjectats amb tirants, com Lluc, ni que els pantalons foren tan amples i vistosos com els de Pep. Com li quedarien a ell, els tirants? Mai n'havia portat. I, sense adonar-se'n, entre peces de roba i plans de fugida, es va quedar adormit.

Un mar de lletres

Marc es va mirar les mans: eren de paper, de color taronja claret, sense prémer, com ell es pintava la pell quan no tenia el color rosat a l'abast. Al seu davant, la Júlia de paper que ell havia dibuixat el mirava, somrient.

-Veus com sí que ha funcionat? -li va retraure, amb alegria-. Anem cap a l'illa Perduda!

Al seu voltant, hi havia el mar. Però no tenia res a veure amb el mar d'aigua salada que tots coneixem, no. Aquell era un mar fet de pàgines de paper plenes de paraules. Les ones feien que les lletres pujaren i baixaren, al mateix temps que anaven empenyent el vaixell de paper.

Marc no s'ho podia creure: es movia i mirava el seu nou cos de paper, per acostumar-se a la seua sorprenent transformació. En canvi, Júlia estava com si res, mirant cap a l'infinit des de la proa del vaixell i remenant l'aigua de lletres, com si la seua mà fora un rem. El xiquet va intentar sentir-se útil i es va posar la ullera de llarga vista davant de l'ull.

–Ja pots veure l'illa, amb això? A quants nusos hem de navegar per arribar-hi? –li va demanar la germana gran, com si fora una marinera experta.

–Jo només veig lletres! –Marc va deixar caure la ullera–. I això dels nusos, tu tampoc saps què és, no?

Júlia va arronsar els muscles amb suficiència.

–Tant de bo haguérem dibuixat uns remos o un motor per al vaixell. Anem massa lents. Així no arribarem mai a l'illa Perduda! –El xiquet, trist, es va asseure al fons del vaixell.

Júlia, en el seu paper de capitana, va agafar la ullera de llarga vista i va començar a mirar-hi cap a tots els costats. La veritat era que, encara que era de paper, tenia una qualitat de visió espectacular! Marc havia dit la veritat: al seu voltant, sols hi havia lletres. No obstant, es trobaven entre les pàgines del llibre i tota la història succeïa a l'illa Perduda, així que la xiqueta estava segura

que, tard o d'hora, hi aplegarien. Pensativa, va afonar les mans dins del mar de paraules i va tractar d'agafar algunes lletres, però se li esvaraven entre els dits. Era una sensació d'allò més estranya, com si estiguera jugant amb lletres d'aigua.

–No et preocupes, Marc –es va dirigir al seu germà–. L'illa no deu estar molt lluny, arribarem en un tres i no res.

El xiquet va somriure. Júlia era la seua germana gran i confiava molt en ella, així que es va posar dret i la va abraçar. Quan es van separar, els dos estaven una mica arrugats pels doblecs que l'abraçada havia provocat als seus cossos de paper. Van intentar, entre rialles, allisar-se l'un a l'altra, però no van aconseguir massa bons resultats.

–Mira el cel! –va assenyalar Júlia–. Sembla pintat amb colors de fusta, com nosaltres.

–Hala! –Marc va mirar cap amunt, meravellat.

Sorpresos pels últims esdeveniments, els dos germans no s'havien adonat que el cel, el sol i un parell de núvols menuts i mandrosos que hi havia per allí eren també com un dibuix fet en un paper: el cel, de blau; el sol, d'un groc molt viu i els núvols, blancs, sense pintar. Es trobaven en un món de paper! Semblava increïble, però estaven navegant dins del llibre, enmig de les lletres i il·lustracions!

Marc, un poc més animat, li va prendre la ullera de llarga vista a la germana i va aclucar un ull, mentre per l'altre mirava a través de la lent.

–Júlia! –va cridar, emocionat–. Ja veig l'illa!

La xiqueta va mirar cap a l'horitzó amb la mà dreta fent de visera, però no va veure res. Si li posava una mica d'imaginació, potser allà, molt lluny, podia intuir un punt minúscul i borrós.

–Deixa'm la ullera, per favor –va demanar.

Marc li la va allargar. Ella, nerviosa, la va fer servir atrotinadament i va ofegar un crit d'alegria.

–Sí, veig el far! –va deixar la ullera al fons del vaixell i va clavar les mans dins de l'aigua, entre les lletres–. Vinga, Marc, ajuda'm a remar!

El xiquet va imitar la seua germana, mentre es tornava a penedir de no haver dibuixat uns remes o un motor per al vaixell. Remaven amb força, ja que volien arribar a l'illa Perduda com més prompte, millor. Ja sense alé, van haver de reduir la intensitat i, finalment, asseure's a descansar. Ara, ja podien veure l'illa sense l'ajuda de la ullera de llarga vista, però encara tenien molt de mar per davant.

–Descansem una estoneta i tornem a remar, d'acord?

–Marc, amb la cara enrogida per l'esforç, intentava recu-

perar-se ràpidament-. Espere que puguem arribar a l'illa abans que es faça fosc, encara que els raigs de llum multicolor del far ens ajudarien a aplegar. Però, clar, si és de nit, tots els xiquets de la Colla Perduda estaran dormint i serà molt avorrit...

–Va, Marc, calla ja i tornem a remar!

Un vent molt oportú va començar a bufar i, empenyent el vaixell, va facilitar la tasca dels dos germans. Cada vegada veien l'illa, amb la seua forma de cocodril gegant, més prop, i això els donava forces per a continuar remant. En primer terme, el far anava fent-se més gran a mesura que avançaven. Enmig del mar de lletres i del cel blau, com no podia ser d'una altra manera, l'illa Perduda, amb totes les muntanyes pintades de verd i les construccions de diversos colors, semblava una il·lustració del llibre que portava el seu nom.

Gràcies al vent i a les seues mans, van assolir la platja de la Cova, la més gran de l'illa, prou més ràpid del que imaginaven. El vaixell es va detindre de sobte, i es va quedar varat en l'arena. Al fons, veien les dunes i la cova. A l'esquerra, es distingia l'escullera amb el far, pintat de ratlles verdes i grogues.

Júlia i Marc, que havien caigut al fons del vaixell en ensopegar contra la platja, es van alçar, meravellats.

Van escrutar amb fascinació el seu voltant i, després, es van mirar l'un a l'altra i van començar a riure com uns bojos. Ho havien aconseguit!

–Crec que ja podem baixar del vaixell! –Encara estava dient-ho i ja havia botat a la vora de la platja, on es va banyar de lletres les sabates i la part inferior de les cames-. Va, Júlia, ajuda'm a traure el vaixell del mar.

La xiqueta també va botar i els dos van començar a espentar el vaixell cap a l'interior de la costa. Encara que era de paper, el vaixell pesava molt i els va costar una barbaritat moure'l. Quan ja estava ben resguardat de les ones, sense cap perill que el mar se l'emportara, els dos xiquets es van eixugar amb les mans les lletres aigualides de les cames.

–Vosaltres, qui sou i què feu ací? –van sentir una veu, inquisitiva, al seu darrere.

Amb l'esguard baix i un poc atemorits, Júlia i Marc es van girar. La primera cosa que van veure van ser unes sabates enormes, una (l'esquerra) de color groc amb els cordons verds i l'altra (la dreta) de color verd amb els cordons grocs. Els dos germans van començar a saltar, plens de joia. Només una persona al món necessitava els cordons de les sabatilles de diferent color per diferenciar l'esquerra de la dreta: Joana Cordons!

Joana Cordons

Joana Cordons mirava els dos xiquets bocabadada, sense entendre per què reien i saltaven davant d'ella. Potser se n'estaven burlant? Per la felicitat que mostraven, no ho semblava. Tampoc pareixien pirates que volgueren conquerir l'illa, eren massa menuts. Quan ja no va poder esperar més per descobrir el misteri, va esclatar:

–Que no m'heu sentit? –Es va posar les mans als malucs, desafiant–. Qui sou i què feu ací?

Els germans van parar en sec de botar i riure i, amb un amplíssim somriure, se la van mirar. Era idèntica a la Joana Cordons de les il·lustracions del llibre: amb els cabells rossos recollits en dues cues i el vestit de color

fúcsia. També ella era de paper, com l'arena de la platja, que estava formada per una mena d'encenalls de cartó, i tota l'illa en general.

–Eres Joana Cordons! –va exclamar, finalment, Marc–. Tenia moltíssimes ganes de conèixer-te!

–I tu, com saps qui soc jo? –va preguntar, encara desconfiada, però, malgrat tot, una mica afalagada–. I per què tenies tantes ganes de conèixer-me?

–Perquè t'hem llegit! –es va emocionar Júlia.

–Que m'heu llegit? –Joana va canviar la desconfiança per la sorpresa–. Què vols dir amb això? Com que «m'heu llegit»?

Els dos germans van començar a parlar atropelladament, llevant-se l'un a l'altra les paraules de la boca. Tractaven d'explicar-li a una atabalada Joana Cordons que l'illa on vivia existia només en un llibre que ells havien llegit. Li van parlar dels seus amics i de totes les aventures que havien viscut. Joana mirava els dos xiquets amb la boca ben oberta. Això que deien sobre un llibre en què hi havia totes les entremaliadures de la seua colla no tenia cap sentit. Però, si no era veritat, com és que aquells dos desconeguts podien explicar, amb pèls i senyals, secrets que només ella i els seus amics coneixien?

–I me'l podeu mostrar, el llibre? –va demanar, finalment.

–És clar que no! –va esbufegar Marc–. T'hem dit més de mil vegades que estem dins del llibre, així que no podem tindre'l a les mans. Ho entens o no?

–No, no ho entenc. Jo visc a l'illa Perduda, no dins de cap llibre! –va gemegar Joana, mentre s'asseia damunt de l'arena, amb els braços creuats. De sobte, un resplendor estrany va brillar als seus ulls–. Que no deveu ser espies, vosaltres? Ens heu estat espiant i per això sabeu totes les coses que ens han passat!

–No digues bestieses! –es va enfadar també Júlia–. Els xiquets no poden ser espies! El vostre llibre és molt famós i tots saben qui sou!

–Tots saben qui som? –Joana començava a sentir-se important i ja no li molestava tant allò de viure dins d'un llibre–. Voleu dir que som famosos?

–I tant! –va confirmar Marc–. El nostre llibre és un exemplar de la sisena edició. Els meus pares m'han dit que això significa que han hagut de fer més llibres nous sis vegades, perquè tot el món el compra i sempre s'acaba a les llibreries.

–Què passa aquí, Joana? Qui és famós? Amb qui estàs parlant? Són forasters?

No s'havien adonat que un altre xiquet, amb els cabells plens de rínxols de color taronja i uns amplíssims pantalons morats amb redolins blancs, s'havia acostat a ells.

–Pep Pantalons!

I, una altra vegada, la parella de germans va començar a cridar i a pegar voltes davant d'un meravellat Pep.

–Tu eres famós –va intentar fer-se escoltar Joana, enmig de tot l'aldarull–. Per què no seiem i li ho conteu tot?

Van caldre uns pocs minuts perquè li feren cas i, una vegada estaven tots quatre asseguts en rogle, va tornar a començar la desordenada exposició dels esdeveniments per part de Marc i Júlia. Abans que Pep poguera obrir la boca, Joana li va contar la seua opinió: que potser els nouvinguts eren espies i que, en cas que estiguessen dient la veritat, explicaven que les aventures de la Colla Perduda eren tan famoses que, a les llibreries, s'havien esgotat sis vegades. Pep estava impressionat, però va aconseguir dir, amb veu ferma, que no pensava que foren espies, ja que acabaven d'arribar a l'illa.

–I tu com ho saps, que acaben d'arribar? –va exigir Joana, que ja no sabia què pensar.

–Perquè mon pare i jo, des del far, els hem vist aplegar pel mar, amb aquell vaixell tan estrany–. I va asse-

nyalar la construcció de paper, que descansava a terra ferma–. Per això he vingut corrents, per veure qui eren. Normalment, no ens visita ningú perquè ningú sap on està la nostra illa.

–Ton pare és el faroner! –va recordar Marc–. I tu vius al far!

–Veus com ho saben tot de nosaltres? –li va dir Joana a Pep a cau d'orella–. Creus que diuen la veritat, que la nostra illa està dins d'un llibre?

–I per què no? –li va contestar Pep, també a cau d'orella–. La nostra illa no està en cap mapa. Potser, està perduda perquè es troba dins d'un llibre. A mi m'agrada la idea.

–Bé, hem decidit que, possiblement, tingueu raó –Joana va parlar amb veu solemne–. Així que, si som famosos i ens volíeu conèixer, ja ho heu aconseguit. Què voleu fer ara?

–Conèixer la resta de membres de la Colla Perduda. –Júlia no ho va dubtar ni un moment.

–Perfecte! –Pep Pantalons es va alçar d'un bot–. Anem a buscar Queta i Lluc.

La Colla Perduda

Tots quatre es van allunyar del mar i van travessar les dunes, en direcció a la part habitada de l'illa. Marc va pegar una ullada a l'entrada de la cova d'Arena, decidit a proposar una excursió quan la Colla Perduda estiguera reunida del tot. El paratge era idèntic a com es descrivia al llibre: dunes amb plantes salvatges i llangardaixos prenent el sol; gavines volant per tot arreu; cases d'una única planta amb les parets blanques, les teulades roges i les finestres pintades de verd i plenes de cossiols amb flors de molts colors; la plaça principal, amb una escultura que representava l'illa Perduda en miniatura; la gent passejant, rient i cantant pels carrers.

Júlia i Marc no parlaven. Ho miraven tot molt atentament, intentant absorbir totes les imatges que havien construït a través de la lectura. A més, pensaven que, potser, si algú estava llegint el llibre en aquell moment, ells dos formarien part dels personatges. Quina emoció!

–La casa de Queta Bicicleta! –Júlia la va reconèixer perquè, com s’explicava al llibre, al davant de la finestra de la seua habitació hi havia una llimera.

–La puc cridar jo? –va demanar Marc.

Joana i Pep van fer que sí amb el cap i, per a la seua sorpresa, el xiquet va picar a la finestra fent ús del codi secret de la Colla Perduda: tres cops forts i dos suaus. Vaja, realment, aquells dos ho sabien tot de la seua vida!

–Què passa? –Queta Bicicleta va guaitar per la finestra, amb els seus ulls verds i la llarga trena castanya, feta de cintes de paper creuades. En veure Júlia i Marc, els va mirar, estranyada-. Amb qui veniu?

–Ix i t’ho contarem quan hi haja també Lluc, que és una història massa llarga –Joana Cordons li va fer un gest d’impaciència a la seua amiga-. Vinga, afanya’t.

En un tres i no res, Queta va obrir la porta de sa casa, sostenint la seua inseparable i enorme bicicleta taronja, que semblava un sofisticat producte de papiroflèxia avançada.

–Anem a buscar a Lluc! –va exclamar-. Però, abans, puc saber com vos dieu?

–Jo soc Júlia i ell és Marc, el meu germà xicotet.

–Encantada, el meu nom és...

–Queta Bicicleta! –la va interrompre Marc, provocant les rialles de la resta. La xiqueta els va mirar sense entendre què era tan graciós i va pensar que ja ho esbrinaria més tard, quan hagueren trobat Lluc Tirants.

Els pares de Lluc Tirants eren els gelaters de l’illa, així que sa casa es trobava a la rebotiga de la gelateria.

–Lluc, estan ací els teus amics! –el va cridar sa mare, en veure’ls aparèixer des de darrere del taulell-. Seieu i vos trauré uns gelats de llima.

Júlia i Marc es van mirar, somrients. Segons el llibre, els gelats de llima de l’illa Perduda eren els millors del món i anaven a tastar-los! Però, ara que eren de paper, podrien menjar? Marc, amb cara de fàstic, s’imaginava com el gelat li banyava la boca i li la desfeia, mentre que Júlia es preguntava si devia tindre aparell digestiu, ja que el seu germà no li l’havia dibuixat.

–Vosaltres, veniu! –els van cridar els seus nous amics, ja asseguts en una de les taules morades de la terrassa de la gelateria-. Que no voleu un gelat?

Els dos germans els van fer cas, intentant viure aquella experiència amb normalitat. Els integrants de la Colla Perduda havien menjat gelats de llima en molts capítols del llibre i, que ells recordaren, ningú s'havia desfet mai. Bé, només Lluç Tirants, una vegada, va obrir el congelador de la gelateria d'amagat durant la nit i se'n va menjar tants, que es va posar malalt, però això era una altra cosa.

Mentre esperaven Lluç Tirants i els gelats, Joana Cordons es va fixar (per fi) en la samarreta de Marc i li va preguntar quin animal tan divertit era aquell. Marc li va explicar que els dinosaures no eren divertits (bé, aquell sí perquè era un dibuix), però que els de veritat eren animals que havien existit feia molt de temps, que s'havien extingit per culpa d'un meteorit i que alguns eren molt grans i molt ferotges i perillosos.

La mare de Lluç Tirants va aparèixer amb una safata amb cinc terrines plenes a caramull. Júlia i Marc van sospirar, alleujats, en comprovar que el gelat era com una bola de cartró arrugat i pintat amb pinzell de color groc molt claret. Ja tenien clar que no es desfarien, però allò es podia menjar?

Darrere de sa mare venia Lluç Tirants, ja amb la seua terrina a les mans. Com els seus amics, tenia el mateix aspecte que la il·lustració del llibre: cabells negres i pun-

xosos, pell fosca, ulls negres i uns tirants de coloraines sense els quals els pantalons li haurien caigut, de tan esquifit com estava. Fidel a la descripció de xiquet alegre i despreocupat, lluïa un amplíssim somriure als llavis.

–Ei, qui sou vosaltres? –va demanar directament als dos germans, mentre s’asseia al costat de Marc, que el mirava bocabadat: per fi tenia al seu davant la Colla Perduda al complet!

–Això m’agradaria saber a mi! –va deixar anar Queta Bicicleta, que jugava distretament amb la seua llarguís-sima trena i dissimulava així la curiositat–. Ens ho podeu contar ja?

Joana Cordons i Pep Pantalons es van mirar, sense saber massa bé per on començar. Júlia, amb una creixent impaciència, va exclamar, triomfalment:

–Som els vostres lectors!

–Els nostres què? –van cridar, alhora, Queta Bicicleta i Lluç Tirants, estranyats.

–Diuen que la nostra illa està dins d’un llibre i que ells han llegit totes les nostres aventures –va intentar aclarir Joana–. Jo no sé si creure-m’ho, però és veritat que ho saben tot de nosaltres.

–I què és tot el que saben de nosaltres? –Lluç Tirants li va pegar una cullerada al seu gelat i Marc, que ja tenia

ganes de saber si era possible menjar-se una bola de cartó quan eres de paper, el va imitar. La sorpresa no va ser cap sorpresa: l’experiència va ser idèntica a menjar-se un gelat de llima quan era de carn i os. Això sí, aquell gelat de llima era el millor que havia tastat mai! Acabant d’engolir-se’l, va confirmar les paraules de Joana:

–Ho sabem tot! Sabem els vostres noms, on viviu, qui són els vostres pares, la supervelocitat, que vos agrada passar la nit al far i il·luminar el mar, que vau descobrir, tots sols, el misteri de la cova d’Arena...

–I, si sou tan llestos, em podeu explicar quin és el misteri de la cova d’Arena? –els va desafiar un irònic Lluç Tirants.

–És clar que sí! –va somriure Júlia, disposada a mostrar tots els seus coneixements–. El misteri de la cova d’Arena són Ar i Ena, els monstres de l’arena!

–Què? Com saps això? Ningú més ho sap! –L’expressió de Queta Bicicleta va passar de la sorpresa a l’ofensa i, automàticament, es va dirigir a Joana Cordons i a Pep Pantalons–. Com els ho heu dit? Vam decidir que no ho contaríem mai!

–Eh, que nosaltres no els hem contat res! –es va defensar Pep Pantalons, demanant-li ajuda a Joana Cordons amb la mirada.

–Ja vos ho hem dit, que ho saben tot de nosaltres! –va repetir Joana.

–«Ar i Ena són els monstres de l'arena. Són tan menuts que, més que uns monstres, semblen uns ratolins» –va recitar Marc, recordant la descripció del llibre–. «Estan fets de granets de sorra i tenen forma de pilota d'arena amb dues cametes primes i dos bracets esquifits».

–Els vau descobrir perquè Lluc Tirants volia esbrinar com era possible que la cova d'Arena no s'ensorrara i desapareguera, ja que, com el seu nom indica, està completament feta d'arena de platja suau i seca, sense rastre d'aigua. A més, hi ha estalactites i estalagmites d'arena, que es mantenen en equilibri al sostre i al terra de la cova i no cauen mai...

–Sí, jo vull anar a visitar-la! –Marc va tallar la seua germana, qui li va traure la llengua perquè la deixara continuar.

–També hi ha estalactites i estalagmites que s'uneixen al centre, en forma de rellotge d'arena.

–Així que, amb quatre llanternes i quatre lupes, vam entrar a la cova per solucionar el misteri. –Ara va ser Lluc Tirants qui va interrompre la xiqueta, que no es va atrevir a traure la llengua i es va limitar a creuar els

braços i estrényer els llavis–. Vam estar molta estona mirant i mirant a través de la lupa i tots van començar a enfadar-se i a dir-me que no trobaríem res.

–Sí, però de sobte, em va semblar veure una mandonguilla d'arena que corria pel sostre de la cova –Joana va continuar la història–. La vaig seguir i era molt difícil, perquè anava molt ràpid i jo havia de córrer molt i no desenfocar la llanterna ni la lupa per no perdre-la. Quan, per fi, va baixar a terra, la vaig poder agafar i vaig veure que tenia boca, ulls, braços i cames. Ens va contar que era Ar i ens va presentar la seua germana Ena. Ens van explicar que eren els monstres de l'arena i que la seua missió consistia a evitar que la cova s'ensorrara i que les estalactites i estalagmites caiguessen. Per aconseguir-ho, havien de moure l'arena a molta velocitat d'un costat a l'altre de la cova i, així, els granets d'arena anaven tan ràpids que no podien caure, com els planetes al sistema solar.

–Sí, i també ens van demanar que no ho contàrem a ningú –va apuntar Queta Bicicleta, molesta–. Així que ara veurem què fem!

–No et preocupes, Queta Bicicleta –va intentar tranquil·litzar-la Marc, amb la innocència dels seus pocs anys de vida–. Nosaltres ho sabem perquè hem llegit

Paula Ferrer i Molina (l'Alcúdia de Crespins, 1979) és Doctora en Medicina i Cirurgia i treballa com a especialista en reproducció assistida. De menuda, a més de metgessa i mare, volia ser també actriu i escriptora. Per això, ara que ja és gran i ha aconseguit ser metgessa i mare, ha decidit tornar a les classes de teatre i retrobar-se amb l'escriptura, a la qual s'hi havia dedicat molt durant la infantesa i l'adolescència. Des que va reprendre la literatura, ha resultat guanyadora i finalista de diversos certàmens literaris de relat curt, com ara el XVIII Premi Enric Valor de Narrativa de l'Associació Cultural La Garrofera i la III Edició del Certamen de Relats Beatriu Civera. Aquests premis la van animar a començar a escriure novel·la infantil, ja que la considera la base per crear persones adultes lectores i implicades en la creació literària.